

DEN SLÄCKTA KÄRLEKSTÖRSTEN

Drama i en akt
(en svängom i en scen)

© Matts Göransson

mattgo@hotmail.se

Marianne är en medelålders före detta fotomodell, numera lätt överviktig, som arbetar vid tingsrätten som domare. Hon är strikt och formell på ytan, men har svårt att kontrollera sina känslor, när hon för första gången på länge möter sin före detta make

Magnus. Han är jämnårig med henne, tillförordnad professor i hållfasthetslära, prydlig och lite sportig. Det logiska tänkandet har under många år påverkat honom, så att han ofta tycker det är skönt att fly från omvärlden, in i sin akademiska värld.

Introduktion: Marianne och Magnus stöter oväntat ihop i väntrummet på psykmottagningen vid Danderyds sjukhus. Marianne är där för att hon har upprepade och oförklarliga ångestattacker, som hon vill ha hjälp med. Magnus, som har en vän och läkare på mottagningen, har kommit dit akut för sina sömnsvårigheter. Marianne och Magnus har varit gifta, men är numera skilda, och har inte setts sedan äktenskapet tvärt upplöstes. De levde tillsammans i en villa, inte långt från Danderyds sjukhus...

Både Marianne och Magnus känner omedelbart att de har många olika sorters känslor kvar för varandra, så de beslutar sig för att tillsammans lämna sjukhusets akutmottagning, och bege sig till ett utomhuscafé i den närbelägna Hagaparken. Där kan de få vara ifred och ta upp kontakten med varandra igen. Eller förlora den än en gång...

(I Hagaparken, en tidig solig och grönskande majmorgon. Fåglarna kvittrar, det är folktomt. Brunnsvikens vatten blänker mellan träden. Uteserveringen i ett grönt litet hus har just öppnat. Magnus kommer med en fikabricka till bordet där Marianne sitter. Utemöbler av vitmålat järn står överallt. De ser på varandra. Hon ställer sig upp och kysser Magnus.)

MARIANNE

Åh vad underbart. Mera! (De kysser varandra intensivt igen.) Det där behövde jag!

MAGNUS

Du smakar som du alltid gjort. Så fräscht, så annorlunda än jag själv...

MARIANNE

Du vet inte hur du själv smakar. Och vad det betyder. Jag kommer inte ens ihåg vad jag gjorde på Danderyd, när du kom dit. Varför satt du där i väntrummet... på psykakuten?

MAGNUS

Jag har sådana sömnsvårigheter. Jag måste få hjälp med dem. Jag tänker för mycket... på att jag inte kan sova.

MARIANNE

Hjälpte det att kyssa mig? Första kyssen efter fem år... Åh vilken underbar dag! Ljuset, de nya löven i trädkronorna... Och vi är alldeles ensamma. Förstår inte folk att det är nu... det är nu de skall komma hit?

MAGNUS

Tänk positivt: Vi hade aldrig kunnat mötas så här, om det inte varit tomt vid borden. Folk kommer lite senare har jag märkt: Jag brukar cykla en extrarunda genom parken, alla fina dagar, innan jag tar mig till jobbet.

MARIANNE

Det här är perfekt... har du räknat ut det? Inte ens personalen kan se oss vid vårt bord. (Hon smeker honom.) Vad har du gjort i fem år? Är det verkligen så länge sedan vi skildes? Har du sömnsvårigheter... för att du tänker på mig?

MAGNUS

Ja, jag har följt efter dig i flera veckor. Har du inte sett mig smyga bakom hushörnen, med uppvikt rockkrage? Och när du gick in på Danderyds psykmottagning, där min kompiss jobbar, då tänkte jag: Nu eller aldrig.

MARIANNE

Du är så barnslig. Och så påhittig... Det har jag alltid gillat. Kyss mig för det. (De kysser och tar i varandra.)

MAGNUS

Jag tänker ofta på dig. Du finns i mina drömmar: Gillar du fortfarande att stå på alla fyra, som en liten katt?

MARIANNE

Jag minns hur du var: Gillar du fortfarande när någon sätter sig på dig? (De skrattar, sätter sig.)

MAGNUS

Missförstå mig rätt: Jag har sömnsvärigheter. Jag vaknar utan anledning fem på morgonen. Och fan ta tidningen om den inte kommit då. (Han dricker kaffe, torkar munnen med servett.) Du jobbade som fotomodell. Och så pluggade du samtidigt. Har du slutat med det?

MARIANNE

Jag ville inte leva på mitt utseende hela livet. Så jag läste färdigt juridik. Nu har jag en tjänst som domare i tingsrätten. Men jag måste sitta stilla för länge om dagarna. Syns inte det?

MAGNUS

Du är som du alltid har varit. Härligt att träffa dig, Marianne, en otrolig dag: Du är dig lik!

MARIANNE

Du har aldrig ljugit särskilt bra... Men du kunde glida undan sanningen: När du sa att du var ute med dina kompisar och drack öl... då hände det att du tog en annan kvinna. Av bara farten, eller...? Och sedan kom du hem till mig. Som om ingenting hänt.

MAGNUS

Det hade ingen betydelse för mina känslor för dig. Eftersom vi valde att fortsätta leva tillsammans. (Hon grimaserar.) När du låg med en av dina gamla killar... utan att tänka på saken. Då var det självklart för dig och mig, att alla tillfälligheter inte betyder något.

MARIANNE

Jag har alltid tyckt att du var den bästa älskaren jag haft. Det tycker jag nu också. Det känner du på dig. Därför ville du att vi skulle träffas här i parken, så du kunde kolla läget!

MAGNUS

Du ger mig värre sömnsvärigheter än jag hade från början. (De kladdar på varandra.) Vilken tur att vi inte skaffade barn. Har du någon annan? Det har inte jag.

MARIANNE

Nej, men jag har inte varit ensam. Det har säkert inte du heller. (Hon lutar sig bakåt i stolen.) Gud vad gott wienerbrödet ser ut. (Hon tuggar.) Jag har sån ångest ibland. Den kan komma över mig varsomhelst: På jobbet, i sängen, innan jag skall somna, eller framför teven. Det är så fruktansvärt att det gör ont... Ibland tänker jag på dig. Du är kall och saklig och logisk. Men det beror väl på att du är tekniker.

MAGNUS

Du älskar fortfarande att vända vartenda ord du kan emot mig. (De ser bort åt olika håll.) Jag är vikarierande professor i hållfasthetslära. Låter det inte skitfint? Eget tjänsterum och massor av spännande konferenser och seminarier ingår. Så jag är lika enkelspårig som förut... Men jag hade inga sömnsvärigheter när jag levde med dig.

MARIANNE

Du skulle vilja ta mig, här och nu, eller hur? Om du kunde. Varför ringde du inte mig?

MAGNUS

Det tänkte jag göra många gånger. För att slippa saknaden. Men det stannade vid fantasier.

MARIANNE

Magnus, din verklighetskontroll fungerar inte. Det var förutbestämt att vi skulle träffas, på Danderyds akutmottagning. Och att du skulle föreslå att vi åkte hit. Istället för att vi satt och stirrade i taket, och väntade på vår tur. Jag älskar ödet.

MAGNUS

Du är så sanslöst härlig! Jag har fattat en sak åtminstone: köttes lusta är ibland starkare än känslans ovilja. Och tur är väl det. Annars skulle inte många barn bli gjorda. (Marianne ler.)

MARIANNE

Har du äntligen lärt dig vad en kvinna vill? Utan att hon behöver tala om det. Det klarade du inte av förut... inte med mig.

MAGNUS

För att jag sköt från höften, ja. Jag var för seriös, och drog mig aldrig undan.

MARIANNE

Du som inte gillar att prata snusk... (Hon tar i hans öra.) Du verkar sorgsen. Är det för att vårt förhållande tog slut? Saknar du huset i Enebyberg?

MAGNUS

Äh, kåken var lika fräsch när vi flyttade därifrån, som när vi flyttade in. Ingenting förändrades på ett år... året när vi bodde där. Vi lämnade huset i samma skick som när vi köpte det.

MARIANNE

Tur att vi slapp sälja med förlust. Jag har haft mardrömmar om, att vi förlorar alla våra pengar... Den nye ägaren kan stämma oss i tingsrätten, för dolda fel som kommer fram. Till och med tio år efteråt! Jag har sett för mycket som domare.

MAGNUS

Huspriserna hade varit på väg uppåt i många år, när vi sålde. Vår affär var ganska säker. Tycker du inte att mina dolda fel är intressantare?

MARIANNE

Balkongen på övervåningen utanför sovrummet, med fri utsikt... den älskade jag. Och du som gav mig kaffe där på morgonen: Jag kände att jag vaknade upp och fick leva.

MAGNUS

Det var det minsta jag kunde göra för dig. Du var tröttare än jag, när vi älskat färdigt.

MARIANNE

Var jag trött? Du och dina drömmar... Om sömnsvårigheter. Jag gick på gympan efteråt, varenda helg, minns du inte det?

MAGNUS

Du har ingen aning om vad jag gjorde då, när du var borta: Jag satte mig på balkongen, på din plats. Och bläddrade i tidningen, utan att kunna läsa.

MARIANNE

Och längtade efter mig. Väntade du bara på att jag skulle komma tillbaka?

MAGNUS

Jag såg broar framför mig, som brakade ihop av sin egen tyngd. Bilarna på motorvägen tappade styrförmågan i hundra kilometers hastighet. Jag inbillade mig ibland, att rymdfarkoster skulle krascha runt vårt hus. För att vi inte är ensamma... ensamma med våra liv.

MARIANNE

Så underbart att du är romantisk fortfarande. Jag vill sitta i ditt knä. Får jag det? (Hon drar upp kjolen, drar ner Magnus gylf, och gränslar honom diskret.) Du har inga svårigheter att samarbeta med mig, eller hur?

MAGNUS

Bara för att jag inte gör motstånd, betyder det inte att jag låter bli att reagera. (Han ler.)

MARIANNE

Sitt stilla som du brukar. Ingen märker något: Vi är ensamma. Jag måste få känna dig igen... länge. Håll tillbaka så mycket du kan.

MAGNUS

Varje gång jag tog dig i min famn... när vi var tillsammans... funderade jag på om det var sista gången. (Marianne trycker sig diskret mot honom med nästan omärkliga rörelser.)

MARIANNE

Jag visste att det här tillfället måste komma. Jag var helt säker på, att du inte försvunnit ur mitt liv... när vi skildes.

MAGNUS

Var inte så djävla ironisk: Alla försvinner ur ditt liv... och mitt liv... förr eller senare.

MARIANNE

Jag behöver dig: förstått! Att du är så dum att du inte hört det förr. Se på mig!

MAGNUS

Medan vi levde tillsammans slapp jag tänka på, om jag skulle sakna dig. Därför stod jag inte ut, när du lämnade mig för att jag inte behövde dig. Det blev en börda jag inte kunde bära.

MARIANNE

Snicksnack! Vad gör vi nu? Se på mig! Se in i mina ögon: Möt mig. Hur går vi vidare härifrån?

MAGNUS

Var inte så ängslig: oroa dig inte i onödan. När jag inte kan sova på nätterna... då tar jag en promenad. Har jag tur blir jag lugn... Om jag hittar någon som sover ute året om.

MARIANNE

Jag tänker på mig: Jag kunde inte ens gråta när vi skiljdes. För att jag låter så löjlig. Om du dött när jag älskade dig som mest... Då hade jag alltid varit lycklig med dig.

MAGNUS

Det var länge sedan jag njöt av en klarblå himmel som nu, här, idag... Det är din förtjänst!

MARIANNE

Besvärar jag dig? Skäms du, för att du träffade mig på psykakuten? (Hon reser sig långsamt upp.) Hade det inte varit bättre, om vi stött ihop på stan? (De cirklar eller står runt bordet i det följande.)

MAGNUS

Jag var ju själv där. Du såg mig först.

MARIANNE

För att jag är så osjälvständig, ja.

MAGNUS

Tvärtom! Ingen kvinna har tagit mig på allvar förut. Jag tror att glömskan är... glömskan är den förbannelse som ger mig sömnsvårigheter.

MARIANNE

Du har alltid varit så stark.

MAGNUS

Jag beundrade dig för att du kunde sjunga. Sjunger du fortfarande i kyrkokören?

MARIANNE

När du gick till jobbet på morgnarna, undrade jag om jag skulle få se dig igen.

MAGNUS

Jag var alltid rädd för att misslyckas med mina beräkningar... när jag satt vid mitt skrivbord.

MARIANNE

Men du är trygg med dina siffror. Du har rätt eller fel i ditt arbete! Så bra har inte jag det. Lag och rätt: Alla tolkningar gör mig vansinnig. Jag gillar inte att vara någons domare.

MAGNUS

Du var så vacker när du sminkade dig som modell. Innan vi åt frukost. Sedan gick du iväg och ställde dig framför kameran. Jag undrade för vem du gjorde det.

MARIANNE

Tänk om jag kunde leka så idag, och tjäna lika mycket pengar på det.

MAGNUS

Jag var avundsjuk jämt: Gjorde jag fel på jobbet, med beräkningarna, kunde en konstruktion braka ihop. Mitt jobb är på liv och död. (Marianne gör ett kast med sitt huvud.)

MARIANNE

Vet du, att jag alltid varit orolig för dig? Varje gång du undvek mig med blicken, mådde jag dåligt.

MAGNUS

Äh, jag klarar mig. Har jag inte gjort det hittills, kanske?

MARIANNE

Du blandade olikfärgade kläder i tvättmaskinen, det gör du säkert fortfarande.

MAGNUS

Jag har aldrig haft problem med den saken. Det blir rent utan missfärgningar. Till och med när jag kör tvätten på sextio grader. (De ler och ser på varandra.)

MARIANNE

Om du vore kvinna, kunde du förstå hur jag tänker.

MAGNUS

Jag ville aldrig förlora dig. När jag var löjligt ensam, var du med mig överallt.

MARIANNE

Den ångest jag känner när jag går till jobbet... den vill inte släppa förrän jag lägger mig på kvällen. Hur kan jag då döma någon? Med vilken skärpa fattar jag mina beslut i rätten... när mitt eget liv är så ovisst?

MAGNUS

På kvällen, efter ett av dina jobb som modell... såg jag att du var vackrare än på morgonen. Poserandet framför kameran en hel dag... det gjorde att jag inte kände igen dig.

MARIANNE

Känn på mina bröst! Tycker du inte de har blivit större? Om jag hade fött barn skulle de säkert hänga ner. (Magnus tar varsamt om hennes bröst.)

MAGNUS

När min mamma dog för två år sedan, funderade jag på vad jag skulle göra med hennes smycken. Hennes treradiga pärlhalsband, som hon alltid bar... det var inte ens odlade pärlor... det sa juveleraren jag frågade.

MARIANNE

Saknar du henne?

MAGNUS

Hon levde ett bra liv. Hon ville bara följa efter pappa. Dagen efter han gick bort. Det var hennes enda önskan...

MARIANNE

Jag vågar inte tänka på om något skulle hända dig.

MAGNUS

(Han småskrattar.) Du har rätt: Jag har fortsatt att blanda kläderna, när jag kör kulörtvätten.

MARIANNE

Varför blev aldrig du och jag ett par? Var det bara för att jag saknade dig så mycket?

MAGNUS

Mitt liv med möten och separationer... Livet är en tidsfråga... en fråga om rätt tid. (Marianne skrattar.) Du skrattar du, men jag har lärt mig, att ingenting håller, om man inte räknar rätt.

MARIANNE

Förlåt mig, Magnus. Jag menade inte att vara respektlös. Ibland tror jag att det är min ångest som håller mig igång. Att det är därför jag klarar av min vardag.

MAGNUS

(Han sträcker på ryggen på stolen.) Marianne, jag vill att du sätter dig i mitt knä igen.

MARIANNE

Inbillar du dig, att jag har lust att kasta bort min dag på dig? För att du vill bli tillfredsställd.

MAGNUS

När jag var i tjugooårsåldern, fick jag ångest den här tiden på året. När björken, almarna och lönnen sprack ut, då tvivlade jag på mig själv. Allt sådant är borta nu.

MARIANNE

Jag kände mig stark på våren. Det gör jag fortfarande. Solen som tränger igenom alla bleka nya löv... högt över mig: Jag andas in rymden, den fyller mig: Jag känner mig så lätt.

MAGNUS

Sedan fick jag en allergi. Jag visste inte vad den berodde på... eller varifrån den kom. Jag levde med sjukdomen några år, och glömde bort att söka hjälp. Den försvann av sig själv. Men jag minns hur jag nös för ingenting.

MARIANNE

Det var länge sedan jag bestämde mig, för att inte skämmas: För saker som jag inte vet någonting om. Får jag sätta mig i ditt knä igen? (Hon sätter sig långsamt.)

MAGNUS

Tänker du på samma sak som jag?

MARIANNE

Att du är så stolt, så oåtkomlig. Att du glömde bort mig. Att du förnekar dina känslor.

MAGNUS

Var inte så hård, Marianne. Jag har lättare att ta till mig det du säger, om du kommer med antydningar.

MARIANNE

Det enda jag önskar är att bli berörd... och omfamnad av förståelse. Jag vill bli tagen på allvar... av omtanke.

MAGNUS

Och så tänker du dig, att jag ska stå för konsekvenserna?

MARIANNE

Kan du inte hålla dig lugn? (Magnus rör sig försiktigt med henne i knäet.)

MAGNUS

Jag är knäckt, men inte bruten. Jag lever från och med idag.

MARIANNE

Är du säker på det?

MAGNUS

Jag är ingen konstruktion av plast eller stål. Som faller ihop... och ger upp utan att kunna läka igen. (Han omfamnar henne.)

MARIANNE

Jag tyckte alltid om, när du ljög för mig förut: Kan du inte ljuga lite mera nu?

MAGNUS

Mina sömnsvärigheter beror på att jag alltid talar sanning.

MARIANNE

Vad vill du med mig? Varför föreslog du att vi skulle gå hit?

MAGNUS

Eftersom du dyker upp i mitt minne, ofta, sedan vi skildes... Så när jag såg dig på Danderyd, på mottagningen, ensam på en stol... (Han blir stum.)

MARIANNE

Du behöver inte säga mer. Inga påföljder och inga straff har något värde för mig. Jag känner mig så hjälplös, och så stark.

MAGNUS

Jag önskar att jag kunde sjunga. Jag vill träffa en ton rätt... en gång, så högt upp som möjligt. Nu skrattar du åt mig igen, åt mitt tonfall, det förstår jag: För att...

MARIANNE

Du som älskar musik: du kan sjunga! Men du har en basstämma! (Hon tar honom runt nacken.) Jag ser att du är... Jag känner det... (Han kastar huvudet bakåt, hon får orgasm.) Var inte orolig: Jag har inga förväntningar. (De sitter stilla, omfamnar varandra.)

MAGNUS

När vi levde tillsammans, hoppades du, att du blev med barn. Du sa ingenting, men jag visste. Jag kände mig som vem som helst. (Han gör en rörelse, så de båda reser sig.)

MARIANNE

Om du ser på mig, ser jag dig: Jag vägrar att försöka kontrollera mina känslor.

MAGNUS

Jag ville vara den ende tillsammans med dig... Men det var alltid minst tre närvarande, när vi älskade. Dina fantasier splittrade mig, för du höll aldrig tyst om dem.

MARIANNE

Måste du trotsa livet med drömmar? Min pappas skor stod bredvid hans säng på sjukhuset. De väntade på att han skulle dö. Jag mådde så dåligt när jag såg dem. För han lämnade mamma och mig, när vi satt där bredvid... utan att han brydde sig. Hans skor passade ingen annan... Det såg jag till, när jag eldade upp dem, på landet, en vecka senare.

MAGNUS

Jag brukar drömma om, att jag går hand i hand med min son. Han är kanske fem år. Vi går och pratar på en stig långt inne i skogen. Solen trycker ner skuggor framför oss. Och så möter vi min pappa.

MARIANNE

Vad händer sedan? (De rör sig sakta runt bordet, tar i hand, släpper igen osv.)

MAGNUS

Jag vaknar.

MARIANNE

Du får ursäkta, men det låter fruktansvärt, det du säger.

MAGNUS

Bara för att jag inte har några barn?

MARIANNE

Nej, men du kan inte fullfölja någonting, utan att göra en kalkyl. Du brukade prata om, hur du "räknade på" dina grejer på jobbet. Jag fattar ingenting! (Hon gömmer ansiktet i händerna.)

MAGNUS

Vi levde tillsammans i fem år. Sedan var vi gifta i ett år: Vad ledde det till? Blev vi lyckliga, för att jag träffade min före detta flickvän? Och tog henne, när det passade mig? Och du ringde upp en gammal älskare från Danmark? Som bara utnyttjade dig, när han var här i stan och jobbade.

MARIANNE

En kvinna låter sig aldrig utnyttjas. Jag behöver ingen man. Vem behöver just en man till någonting? Vad kan en man göra för en kvinna? Vad duger du till?

MAGNUS

Inte duger jag till att skaffa barn med. Det har jag varit medveten om länge...

MARIANNE

Så som jag har försökt: Med dig.

MAGNUS

Varför tror du jag kunde en gång till, när du ville älska mera? Utan att jag drog mig ur dig?

MARIANNE

Män kan inte luras: Det är omöjligt att du spelade så bra... att jag trodde att det gick för dig.

MAGNUS

Förr kunde jag inte ge dig min säd... när jag visste att du ville bli gravid. Det gick aldrig för mig! Jag hoppades att din älskare skulle göra jobbet. Så att jag kunde lämna dig. Men nyss fick du allt!

MARIANNE

Om du dött när jag älskade dig som mest... då hade jag alltid varit lycklig med dig. Nu fick jag gå igenom skilsmässan, och jag hatar dig för det!

MAGNUS

När jag inte kan sova på nätterna, och går omkring på stan... Ibland ser jag en figur i sliten rock. Han ragglar omkring och stannar till hos alla, som sitter eller ligger utslagna. Han böjer sig ner över dem. Det verkar som om han suger ut alla ord ur alla deras munnar. När han är nöjd, rätar han på ryggen och lämnar dem.

MARIANNE

Du känner inte dig själv: Du är fullständigt hänsynslös, därför kan du inte sova!

MAGNUS

(Han ser mot himlen. De sätter sig.) Nu kommer molnen. Jag vet att det bara är vattenånga... Men för mig är molnen förbannat frustrerande.

MARIANNE

Alla moln försvinner förr eller senare! De driver bara omkring... Men om de slår ihop sig och täcker hela himlen, då står jag ut med dem. Tror du mig, om jag säger att jag tycker om molnen ibland?

MAGNUS

Varför bryr du dig om molnen?!

MARIANNE

När du var liten låg du säkert på rygg i gräset. Och tittade upp mot den blåa himlen. Det gjorde jag. Så kom molnen... Fantiserade inte du om vad de föreställde. Såg du inte ett slott... eller en drake?

MAGNUS

Det var alltför länge sedan.

MARIANNE

Jag blir ledsen när du säger så.

MAGNUS

Bry dig inte om mina fantasier.

MARIANNE

Jag känner att det här kanske är sista gången vi ses.

MAGNUS

Mina drömmar har väl ingenting med din verklighet att göra.

MARIANNE

Jag mår så dåligt, eftersom du inte njuter av sommar och sol.

MAGNUS

Vad fan säger du?! (Han ler.) Tror du att jag bara begriper mig på kalla siffror? Molnen är mina vänner: De tränger sig inte på, de svävar. Jag gillar att jag inte kan ta i dem. Det är bara vattenånga.

MARIANNE

Varför blev du aldrig arg på mig, när vi levde tillsammans? Varför tog du inte mig på allvar?

MAGNUS

Jag låg alltid på rygg i gräset. Och stirrade på himlen. När den var klarblå.

MARIANNE

Du behövde aldrig vila dig, medan vi var tillsammans. Du blev inte trött. Jag väntade alltid på dig. Och att du skulle längta efter, att förstå mina önskningar.

MAGNUS

(Han sjunker ihop.) Tänk om jag älskade dig... för att du inte behövde mig.

MARIANNE

Ställ dig upp! Vänd på dig! Vänd dig runt! (Magnus gör så, hon sitter ner.) Du är så nära molnen nu, när jag ser på dig.

MAGNUS

Är du nöjd med mitt poserade?

MARIANNE

Sätt dig ner. Jag ska läsa för dig vad jag skrivit, sedan vi skiljdes. (Hon plockar upp en liten almanacka.)

MAGNUS

Jag har ingen almanacka som jag skriver i. Jag kommer ihåg allt jag ska göra ändå.

MARIANNE

Ibland tar jag upp den här, och läser för mig själv. För att komma ihåg hur vi hade det.

MAGNUS

Blir det lättare för dig att se, varför du lämnade vårt förhållande bakom dig? Och att du fattade rätt beslut.

MARIANNE

Jag hade en kvinna på jobbet, i tingsrätten. Hon var åtalad för att ha misshandlat sin tonåring. Socialen gjorde en anmälan som barnet höll fast vid. Jag frikände kvinnan i brist på bevis. Hon dömdes i hovrätten. Hur tror du det känns?

MAGNUS

Jag inbillar mig inte att jag alltid har rätt... om det är det du försöker säga.

MARIANNE

Det var du som lämnade mig. Men du ville att vi skulle vara eniga om ditt beslut.

MAGNUS

Är det allt som står i din almanacka? (Hon bläddrar och läser högt.)

MARIANNE

Den tjugonde februari: Magnus tittar på mig med den kallaste blick jag känt, när vi dricker morgonkaffet. Han vill att jag ska göra mig lika fin för honom någon gång. Och inte bara sminka mig, när jag ska gå till mitt modelljobb.

MAGNUS

Det där är inte sant!

MARIANNE

Hur kan du påstå det? Den tionde mars: Berättade för Magnus att jag träffat, ja du minns säkert vem, för att det skulle bli lättare för mig att skiljas, utan att gå under.

MAGNUS

Jag var aldrig svartsjuk... inte nu heller. Jag lever mitt liv frivilligt: Det gör du också!

MARIANNE

Som drömmare är du en skitstövel! Dina önskningar ligger utanpå kroppen på dig. Det var dem jag försökte leva upp till: Tyvärr misslyckades jag.

MAGNUS

Marianne, du är så vacker. (Han tar om henne.) Men din ångest är inte mätbar. Det skulle läkaren ha sagt till dig, om du kommit in... på mottagningen på Danderyd.

MARIANNE

Förödmjuka mig och tryck ner mig om du vill. Men du vet att jag ville ha ett barn med dig. Varför nekade du mig det?

MAGNUS

Nu är molnen borta! (Han ser uppåt, hon ser i marken.) Du vet att jag bryr mig om allt omkring mig...

MARIANNE

Kan en klarblå himmel hjälpa dig? Du som pillar med siffror hela dagarna.

MAGNUS

Det fungerar ibland, när jag försöker sova bättre.

MARIANNE

Magnus, det är inte sömnen du behöver.

MAGNUS

Jag har aldrig förstått, varför man måste drömma när man sover. Det stör mig... att jag inte kommer ihåg allt... allt jag varit med om under natten... när jag vaknar.

MARIANNE

Du är så söt. Får jag sitta i ditt knä igen?

MAGNUS

Jag trodde fel, när jag inbillade mig att just jag inte drömde. För att jag nästan aldrig minns något efteråt. Frågan är om sömnforskarna har rätt: Att man alltid drömmer, varje natt.

MARIANNE

Jag har tänkt så mycket på dig, sedan vi skiljdes... Utan att jag förstod varför. (Hon läser.) Den första december, en lördag: Magnus sover. Jag lägger mig tätt intill honom. Han vaknar inte. Minns plötsligt att vi ska sälja huset imorgon... och skiljas... innan jag somnar om.

MAGNUS

Min mamma skrev ett brev till mig, innan hon dog. Jag fick det med posten två dagar senare. Trots att hon var död! Jag brände upp det, utan att läsa vad hon skrev. Som en sista respekt... för hennes känslor för mig.

MARIANNE

Kvinnan jag frikände i domstolen, i brist på bevis: Hon som påstods ha misshandlat sin son. Hon ringde mig, när hon blivit dömd i hovrätten. Hade jag haft så fel i min bedömning, tänkte jag. Eller hur skulle jag stå ut med... att hon dömts av andra, när jag frikänt henne?

MAGNUS

Kommer du ihåg att vi låg i sängen nästan hela sommaren, när vi träffades?

MARIANNE

I dina föräldrars sommarstuga vid havet... De minnena vill jag inte vara utan.

MAGNUS

Det tog lång tid innan jag upptäckte... att det alltid fanns minst tre närvarande, när vi älskade...

MARIANNE

Vi pratade aldrig om framtiden.

MAGNUS

Vi badade nakna vid bryggan. Du brukade gå ner i vattnet från stegen. Och simma ut, med huvudet högt över vattenytan. Först trodde jag... att du var rädd för att blöta ner ditt hår.

MARIANNE

Jag har inte ångest inför framtiden. Det hade jag då.

MAGNUS

Jag minns att jag längtade ännu mer efter dig... När du var tätt intill mig. Jag längtade mera då, än när du var långt borta... (Han gör en gest mot henne.) Du kan skaffa barn med vem som helst!

MARIANNE

Se på mig, Magnus. Jag vill sitta i ditt knä igen. Kan du inte lura mig en gång till? Ljug för mig! Vi är fortfarande ensamma. Ingen märker något.

MAGNUS

Jag kan inte: inte här och nu. Du fick allt jag har att ge dig, för en stund sedan!

MARIANNE

Hämta ett nytt glas vatten, är du snäll. Det gör så ont när du skämtar bort mig.

MARIANNE

(Medan han hämtar glaset rör hon sig återhållet koreografiskt runt bordet, sitter på stolen, speglar sina känslor. Slutligen krossar hon ett tomt glas mot bordsbenet av metall, och döljer en stor glasbit i handen innan han återvänder.) Skål för alla våra frånvarande vänner! (Hon höjer vattenglasen, han dricker kaffe ur en kopp som han burit dit.)

MAGNUS

Var inte så ironisk, det har jag inte förtjänat!

MARIANNE

Förut var vi minst tre närvarande, det sa du nyss. Nu... här... idag har vi bara varit två.

MAGNUS

Jag är inte så impulsiv som jag kanske verkar idag. Jag är trött på att räkna ut, hur alla konstruktioner ska dimensioneras. För att inte braka ihop.

MARIANNE

Du är bara självupptagen. Eller smalspårig... (Han ler.) Jag menar enkelspårig. Där ser du: Jag anpassar mig till ditt tekniska språk: Och jag misslyckas igen.

MAGNUS

Marianne, jag fick en föraning i morse. När jag ringde min kompis. Han sa att jag kunde komma till psykakuten. Han skulle skriva ut något åt mig, för mina sömnproblem. Jag kände på mig att du fanns där... när jag kom innanför dörren.

MARIANNE

(Hon ser ner på sin handled under bordet.) Din kompis, han är läkare, eller hur? Han undrar säkert varför du inte dök upp.

MAGNUS

Sedan du och jag skiljdes har jag aldrig funderat på... vad jag har gjort dig för ont. Borde jag det? Istället undrar jag ibland... vad jag kunde ha gjort annorlunda.

MARIANNE

Du avslöjade dig, när du gav mig en örfil i mörkret i sängen... innan vi gifte oss. Det kändes fruktansvärt.

MAGNUS

Du slog mig först. För att jag frågade... för att jag ville veta vem som tog din oskuld.

MARIANNE

(Hon skrattar.) Så var det inte! Egentligen har jag lust att gråta. Eller att bli arg, och ge dig en örfil igen... för att du uttrycker dig så förbannat klumpigt.

MAGNUS

Jag kunde aldrig bli något... i dina ögon. Det var min löjliga självkänsla som förbjöd mig. Därför bad jag dig följa med hit, till parken idag.

MARIANNE

Min pappa dog på vintern: En dimmig förmiddag i december. När det hade varit milt länge. Och den första snön smält... Jag kunde knappt se, när jag parkerade bilen vid sjukhuset. Vilken tid på året vill du dö? På våren? En dag som den här?

MAGNUS

Du simmade otroligt bra. Det var det första jag blev imponerad av, den sommaren när vi träffades. Då förstod jag att det fanns så mycket mer hos dig, som du inte ville berätta om.

MARIANNE

Döm mig inte för hårt, Magnus! (Hon gnider glasbiten mot ena handleden under bordet.)

MAGNUS

Ibland, när du blötte ner håret, och simmade fjäril eller på rygg... Det syntes att du tränat mycket.

MARIANNE

Pappas begravning var en trist historia. Prästen sa något om pappa... som jag hade berättat, när han ringde och frågade. Mamma grät över kistan. Dropparna låg kvar på locket, när de bar bort honom. Jag tyckte det var som om pappa stod bakom mig. Och bara väntade på att få följa med hem igen. När begravningen var slut.

MAGNUS

Jag berättade aldrig det viktigaste för dig, medan vi levde ihop. För att du alltid fanns där.

MARIANNE

Pappa tyckte mer om mig än om mamma. När jag blev tonåring skämdes jag varje gång hon såg på mig. Jag tyckte att jag svek henne: Jag kunde inte göra något åt pappas känslor för mig. Fastän mamma förtjänade dem bättre. (Hon ser i smyg på handleden som börjat blöda.)

MAGNUS

Kaffet smakar sump. Vill du ha allt ditt vatten? Får jag ta en klunk? (Hon nickar.)

MARIANNE

Det är så skönt att du är rakt på sak... att du är uppriktig: Jag behöver det. (Hon skrattar smärtsamt.)

MAGNUS

Min mamma skrattade åt mig, när jag sa att hon var vacker: En fotograf hade plåtat henne med badboll i handen. Hon var ung på bilderna i fotoalbumet. Mamma sa att det var så länge sedan... Därför kunde hon och jag inte mötas.

MARIANNE

Tiden mellan då och nu kunde inte förena er. Jag förstår hennes känsla.

MAGNUS

Jag saknar hennes likgiltighet. Den var så skön: Varenda middag berättade hon alla roliga historier hon kunde. Och det enda hon brydde sig om... det var vem som skrattade mest.

MARIANNE

Hon älskade dig. Hur dog hon? (Hon ser på sin blödande handled under bordet, och skär vidare.)

MAGNUS

Mamma dog hemma: Hon dog i sin egen säng. När jag kom för att hälsa på henne, låg hon där på rygg. Jag hade egen nyckel till hennes lägenhet.

MARIANNE

Jag vet vad hon ville säga. När hon skrev brevet, som du eldade upp... utan att läsa det.

MAGNUS

Min feighet hindrar mig från att ta dig på allvar! Får jag ta en klunk till ur ditt glas?

MARIANNE

(Hon ger honom glaset, han ser hennes blödande handled.) Jag skar mig på det tomma glaset, medan du hämtade ett nytt åt mig.

MAGNUS

(Han tar hennes handled.) Det blöder inte särskilt mycket. Hur kunde du skära dig på det här sättet? (Han torkar hennes sår.) Spotta i servetten!

MARIANNE

Glas kan gå sönder mot hårda bord. Vet du inte det? Ge mig resten av servetterna, är du snäll! (Hon tar dem runt handleden och gömmer armen med glasbiten mot såret under bordet.)

MAGNUS

(Han ställer sig på knä bakom henne där hon sitter, omfamnar henne, hon rör glasbiten omärkligt fram och åter.) Jag är så trött. Kan du förlåta mig, att jag inte är i toppform?

MARIANNE

Hon begick självmord...

MAGNUS

Du ser på mig, som om mina sömnsvårigheter bara var ett felaktigt minne.

MARIANNE

Kvinnan jag frikände, hon begick självmord: Hon som anklagades för att ha misshandlat sin son. Hon som blev dömd i hovrätten. Hon åt massor av sömntabletter, för att hon ville dö.

MAGNUS

Jag har aldrig sagt att jag inte vill ha barn med dig.

MARIANNE

Varför kunde du inte sova lugnt i mina armar? Du brukade vakna efter en stund.

MAGNUS

För att jag inte fattade, att avståndet mellan oss inte har någon mening.

MARIANNE

Magnus, du är inte ensam om att vara trött: Ibland verkar det som om bara döden kan omfamna mig... som en älskare. Jag känner det! Och jag vägrar kontrollera mina känslor. Jag kan inte ens gråta. För att jag låter så djävliga löjlig.

MAGNUS

(Han reser sig upp.) Får jag se på din hand.

MARIANNE

(Hon visar handleden.) Den blöder inte mer. (Blodet droppar från ett sår längs handleden.)

MAGNUS

Det gör den visst! (Han suger bort blodet runt hennes handled.) Saliven har en läkande kraft. Kan ett trasigt glas göra dig så här illa?

MARIANNE

Jag tänkte mig inte för. Jag såg upp på molnen, och sträckte ut handen... Det gick för fort.

MAGNUS

Jag kommer aldrig mer att fylla min tid med överkliga beräkningar. Vill du ha lite vatten? (Hon ruskar på huvudet, han dricker ur glaset.)

MARIANNE

Du är så söt. Du har blod runt munnen. Kom hit. (Hon torkar av hans mun.)

MAGNUS

Det är min kärlekstörst som syns... Jag försöker släcka min kärlekstörst.

MARIANNE

Har du alltid trott att jag vill döma dig, för något som du aldrig gjort? (Hon tar servetter och håller mot såret.)

MAGNUS

Mitt liv har varit fyllt av bedömningar... Jag räknar på alla tänkbara risker och möjligheter. Det vet du. Nu har jag sett... nej, jag vill bara se... den klarblå himlen.

MARIANNE

(Hon ruskar på huvudet, som för att få ordning på sitt hår.) Du är den bästa lögnaren jag träffat. (Hon reser sig.) Jag måste ta hand om mitt sår. Tror du inte att det är nödvändigt?

MAGNUS

Ja, jag för min del... Jag kan inget om... Du har rätt.

MARIANNE

Om du inte har något emot det, dricker jag upp det sista vattnet. (Han gör en avvärjande gest, hon tar glaset.)

MAGNUS

Jag ser ingenting annat än den här dagen: Björkarnas kronor är röda av nya löv. Almarnas och kastanjernas knoppar har sprängts sönder. Och molnen har dragit iväg.

MARIANNE

Vem orkar ta till sig det du säger? Det gör inte jag.

MAGNUS

Det är du som har tagit till dig allt, det jag inte kunde. För att vi träffades och du följde med mig.

MARIANNE

Och varför finns du? Varför finns du?

MAGNUS

Jag finns för mig själv. Som du och alla andra... (Han ler.) Sedan vi flyttade isär och lämnade vårt hus, har jag cyklat här... igenom parken: Varenda vacker dag, utom på vintern.

MARIANNE

Vill du följa med mig? Någon måste titta till mitt skärsår på handleden.

MAGNUS

Jag har glömt att betala: Så frigjord har min tanklöshet blivit, tack vare dig! Vänta på mig är du snäll. (Han reser sig och går bort och betalar, därefter försvinner de tillsammans under de höga trädens kronor.)

ridå